

Sygn. akt VIII U 2336/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Anna Krzyszkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015 r. w Gliwicach

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym z tytułu działalności gospodarczej

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 23 października 2014 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, iż K. S. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą od dnia 22 maja 2014 roku.

(-) SSO Mariola Szmajduch

Sygn. akt VIII U 2336/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 23 października 2014r., powołując się na art. 83 ust.1, art. 38 ust.1 pkt 1 oraz art. 6 ust.1 pkt 5, art. 11 ust.1, art. 12 ust.1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 1442 ze zm.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. stwierdził, że K. S. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą od dnia 22 maja 2014r. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu.

W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że K. S. została zgłoszona do ubezpieczenia społecznego jako płatnik składek i osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą od 22 maja 2014r., natomiast za okres od 1 września 2014r. do 28 września 2014r. wystąpiła o wypłatę zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy, która przypadła w okresie ciąży. ZUS zakwestionował, że K. S. faktycznie prowadziła działalność gospodarczą, gdyż nie przedstawiła żadnych dowodów w postaci choćby faktur. W ocenie organu rentowego powyższe okoliczności wskazują, że zgłoszenie do ubezpieczeń przez K. S. na krótko przed uzyskaniem niezdolności do pracy miało na celu umożliwienie jej

skorzystania z wysokich świadczeń finansowych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego jak i sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Organ rentowy wyliczył, że hipotetycznie obliczona wysokość zasiłku chorobowego za 182 dni wyniosłaby 11.766,30 zł, natomiast hipotetycznie obliczona wysokość zasiłku macierzyńskiego za 364 dni wyniosłaby 23.532,60 zł.

K. S. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i uznania, że od dnia 22 maja 2014r. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu. Skarżąca podniosła, iż w dniu 22 maja 2014r. rozpoczęła działalność gospodarczą i przejęła lokal na prowadzenie tej działalności, który jej mąż wynajmował on Urzędu Miasta w Z. i z tego tytułu ponosi miesięczne koszty. Odwołująca dokonała zatowarowania prowadzonego sklepu z artykułami używanymi i do końca sierpnia 2014r. faktycznie prowadziła sprzedaż w sklepie. Mimo iż obroty były niewielkie a koszty działalności przekraczały znacznie przychody z działalności, to ubezpieczona miała nadzieję, że w przyszłości sklep przyniesie dochody dające źródło utrzymania. Nadto ubezpieczona podniosła, iż przepisy gwarantują swobodę działalności gospodarczej i nie zakazują podejmowania takiej działalności kobietom w ciąży.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona K. S. mieszka z mężem M. S. i z dziećmi. Prowadzą wspólnie gospodarstwo i wychowują dzieci.

Ubezpieczona pracowała do połowy 2013r. w pełnym wymiarze czasu pracy, przez około 10 lat na różnych stanowiskach np. specjalista ds. rozliczeń, referent do spraw kredytu. Po urodzeniu dziecka dostała wypowiedzenie i była zarejestrowana jako bezrobotna. Do czasu podjęcia działalności gospodarczej ubezpieczona nie pracowała i wychowywała 2 dzieci – na dzień podjęcia działalności gospodarczej dzieci były w wieku 4 i 2 lata.

Z dniem 2 maja 2014r. mąż ubezpieczonej M. S. zarejestrował na siebie działalność gospodarczą, w zakresie prowadzenia komisji z art. używanymi. W tym celu na licytacji komorniczej zakupił towar: plecaki, odzież, bieliznę i inne artykuły. Również z dniem 2 maja 2014r. mąż odwołującej wynajął od Urzędu Miasta w Z. lokal położony w Z. przy ul. (...), w którym poprzednio był sklep, który wcześniej wyremontował.

Mąż ubezpieczonej M. S. jest zatrudniony w KWK (...) jako górnik i pracuje na zmiany. Przez ostatnie 2 lata stale pracował na zmianę nocną. Sklep zamierzał prowadzić od godz. 10 do godz. 17. W tym celu już od 2011r. gromadził artykuły przewidziane do sprzedaży a w listopadzie 2012r. zakupił drukarkę i monitor na licytacji.

M. S. podjął faktycznie działalność i prowadził sklep przez 2-3 dni, po czym dowiedział się w kopalni, że nie będzie pracował na zmianę nocną. W tej sytuacji mógł zlikwidować działalność lub zatrudnić kogoś do prowadzenia sklepu.

Z dniem 22 maja M. S. zawiesił prowadzenie działalności gospodarczej natomiast odwołująca K. S. od dnia 22 maja 2014r. zarejestrowała działalność gospodarczą pod nazwą (...) K. S. prowadzoną przy ul. (...) w Z.. Ubezpieczona otworzyła sklep pod nazwą (...). Sklep już był zatowarowany. Następnie ubezpieczona już we własnym zakresie kupowała odzież używaną i sprzedawała ją u siebie w sklepie. Ubrania kupowała za złotówkę w sklepie z odzieżą używaną w Z.. Wystawiała również do sprzedaży własne ubrania.

Z dniem 22 maja 2014r. ubezpieczona zgłosiła się do ubezpieczeń społecznych, w tym do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego jako płatnik składek i jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą.

Sąd ustalił, iż działalność nie przynosiła żadnych korzyści, a generowała straty, na które składała się kwota czynszu w wysokości 350 zł, a w późniejszym czasie opłata za nieruchomości i za wodę. Nie było klientów. Do sklepu zaglądały pojedyncze osoby, ale nie dokonywały żadnych zakupów. Sklep nie miał kasy fiskalnej. Ubezpieczona posiadała towar o wartości około 2000 złotych.

Ubezpieczona prowadziła sklep w okresie od maja do sierpnia 2014r. Tytułem składek na ubezpieczenie społeczne, w okresie od maja do sierpnia 2014r. K. S. płaćła składki w wysokości około 1050zł miesięcznie. Składki te były opłacane z wynagrodzenia jej męża.

Od 1 września 2014r. przerwała działalność z powodu niezdolności do pracy – była wówczas w 6 miesiącu ciąży. O ciąży ubezpieczona dowiedziała się w końcu kwietnia.

Ciąża rozwijała się prawidłowo a ubezpieczona czuła się dobrze do 26 tygodnia ciąży a od 26 tygodnia wystąpiły nasilające się objawy zatrucia ciążowego.

K. S. korzystała ze zwolnienia lekarskiego od 1 września 2014r. do dnia porodu. Dziecko urodziła ubezpieczona w dniu 14 grudnia 2014r.

Sąd ustalił, iż ubezpieczona faktycznie wykonywała działalność gospodarczą w okresie od 22 maja 2014r. do sierpnia 2014r. Codziennie pracowała w sklepie mniej więcej od godz.10 do 17, za wyjątkiem kilkunastu dni, kiedy zdarzały się choroby dzieci lub wyjazdy. Dzieci zabierała ze sobą do sklepu, bawiły się one na podwórku przed sklepem z innymi dziećmi. Jedzenie dla dzieci zabierała ze sobą w specjalnym pojemniku trzymającym ciepło albo kupowała niedaleko sklepu. Czasem jedzenie przynosiła prababcia.

Świadcami prowadzenia przez odwołującą sklepu były osoby przebywające tam z uwagi na korzystanie z usług warsztatu samochodowego, który znajdował się naprzeciwko sklepu ubezpieczonej. Byli to pracownik warsztatu samochodowego, lekarz który leczy dzieci ubezpieczonej, pielęgniarka z przychodni do której chodziła ubezpieczona, znajomy z dzieciństwa, syn znajomej.

Ubezpieczona nadal prowadzi działalność gospodarczą i opłaca składki zdrowotne, z tym że obecnie korzysta z urlopu macierzyńskiego.

ZUS odmówił jej wypłaty zasiłku chorobowego i macierzyńskiego. Ubezpieczona odwołała się od tych decyzji do Sądu Rejonowego w Gliwicach. Postępowanie zostało zawieszono do czasu rozstrzygnięcia kwestii podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Po zakończeniu urlopu macierzyńskiego nadal zamierza prowadzić sklep. Od września dzieci ubezpieczonej idą do przedszkola, w związku z czym zamierza prowadzić sklep i zajmować się najmłodszym dzieckiem. Odwołująca zamierza jednak przenieść go w inne miejsce, szuka nowego lokalu do wynajęcia. Stary lokal zdała w październiku 2014. do Urzędu Miasta.

Z Urzędem Skarbowym ubezpieczona rozliczała się w formie ryczałtu. W styczniu 2015r. w biurze rachunkowym przygotowano jej zeznanie podatkowe za ubiegły rok – PIT 28A, w którym wykazała dochód 0 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego, deklaracji podatkowej K. S. za rok 2014r., dokumentacji lekarskiej ubezpieczonej (k.50), zeznań świadków M. S. – męża ubezpieczonej (nagranie z rozprawy z dnia 17 lutego 2015r., minuty 4.33 i n. k.27), T. M. (1) (nagranie z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2015r. (nagranie z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2015r., minuty 2.26 i n. k.47), E. M. (nagranie z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2015r., minuty 7.55 i n. k.47), M. Z. (nagranie z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2015r., minuty 12.27 i n. k.47), T. M. (2) (nagranie z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2015r., minuty 18.34 i n. k.47), M. B. (nagranie z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2015r., minuty 25.10 i n. k.47), przesłuchania odwołującej (nagranie z rozprawy z dnia 14 kwietnia 2015r., minuty 38.46 i n. k.47). Sąd uznał te dowody za spójne i przekonujące, zeznania świadków korespondują z wyjaśnieniami odwołującej K. S. i wzajemnie się potwierdzają oraz uzupełniają.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. S. zasługuje na uwzględnienie.

Kontrowaną decyzją (...) Oddział w Z. zakwestionował istnienie tytułu ubezpieczenia, to jest podleganie przez ubezpieczoną K. S. od dnia 22 maja 2014r. ubezpieczeniom społecznym jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą.

Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym, regulują przepisy ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r., poz. 1442 ze zm.), zwanej ustawą systemową.

Zgodnie z art. 1 ustawy ubezpieczenia społeczne obejmują ubezpieczenie emerytalne, ubezpieczenia rentowe i ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 5 i art. 12 ust. 1 ustawy, osoby prowadzące pozarolniczą działalność oraz osoby z nimi współpracujące podlegają (z zastrzeżeniem art. 8 i 9) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu.

Zgodnie z treścią art. 13 pkt. 4 ustawy osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

W myśl art. 11 ust. 2 osoby prowadzące pozarolniczą działalność oraz osoby z nimi współpracujące, objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlegają dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu na swój wniosek.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych. Obowiązek zgłoszenia osoby prowadzącej działalność gospodarczą spoczywa na tej osobie (ust.3).

Natomiast po myśli art. 17 w związku z art. 46 ustawy, płatnik składek obowiązany jest według zasad wynikających z przepisów niniejszej ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Rozliczenie składek oraz wypłaconych przez płatnika w tym samym miesiącu świadczeń następuje w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA.

Po myśli art. 47 ustawy płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc.

W myśl art. 83 ust 1 pkt 2 ustawy systemowej ZUS wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących m.in. zgłaszania do ubezpieczeń społecznych, przebiegu ubezpieczeń, ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

W przedmiotowej sprawie u podstaw wydania zaskarżonej decyzji było uznanie przez ZUS, że K. S. nie podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym, zdrowotnemu, a w konsekwencji również dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzonej od 22 maja 2014r. działalności gospodarczej.

W ocenie organu rentowego, w okolicznościach niniejszej sprawy tj. przy krótkim okresie prowadzenia działalności gospodarczej zarejestrowanej już w okresie ciąży, zgłoszenie odwołującej do ubezpieczeń miało na celu umożliwienie jej skorzystania z wysokich świadczeń finansowych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego jak i sprzeczne ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa. ZUS zarzucał, że zgłoszenia do ubezpieczeń dokonano dla pozoru w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego i kwestionował, że ubezpieczona faktycznie prowadziła w spornym okresie działalność gospodarczą.

Zgodnie z art. 83 § 1 kodeksu cywilnego nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

Zgodnie z art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy.

W myśl § 2 nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Z kolei zgodnie z § 3 jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana.

Sąd orzekający wskazuje, że do ubezpieczonej nie znajdzie zastosowania art. 83 k.c., mówiący o nieważności oświadczenia woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów, gdyż w niniejszej sprawie ubezpieczona nie dokonała czynności cywilnoprawnej opartej na umowie, a przystąpiła do ubezpieczeń społecznych w związku z ciężącym na niej obowiązkiem wynikającym z podjęcia działalności gospodarczej. Również objęcie jej dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym następuje automatycznie po złożeniu stosownego wniosku.

W wyroku z dnia 11 grudnia 2014r, I UK 145/14 (LEX nr 1622302) Sąd Najwyższy wskazał, że w aspekcie zgodności z normami prawa cywilnego ocenie nie podlega stosunek ubezpieczenia społecznego, lecz związany z nim stosunek o charakterze cywilnoprawnym. Osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą, podobnie jak osoby z nimi współpracujące, podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu - art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 u.s.u.s., natomiast dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu - art. 11 ust. 2 tej ustawy. Objęcie ubezpieczeniem dobrowolnym następuje na podstawie stosownego wniosku, co nie oznacza, że zawarte w nim oświadczenie o zgłoszeniu do ubezpieczenia stanowi czynność kreującą stosunek cywilnoprawny, gdyż ubezpieczenie dobrowolne nie opiera się na umowie, tylko na zgłoszeniu powodującym "wejście" do systemu. Jeśli osoba składająca wniosek spełnia ustawowe warunki, to Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie może odmówić objęcia jej ubezpieczeniem chorobowym, a z kolei objęcie ochroną ubezpieczeniową rodzi obowiązek opłacania składek.

W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że stosunek ubezpieczenia społecznego nie jest stosunkiem cywilnoprawnym, lecz ustawowo regulowanym stosunkiem prawnym opartym na zasadzie solidaryzmu, a wynikające z niego świadczenia nie mają charakteru cywilnoprawnego. Przepisy i instytucje prawa cywilnego mogą być wprost stosowane w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych tylko w razie wyraźnego odesłania przez normę prawa ubezpieczeń społecznych. Wyklucza się także możliwość wykładania przepisów prawa ubezpieczeń społecznych z punktu widzenia zasad współżycia społecznego, gdyż są to przepisy prawa publicznego, cechujące się niezbędnym rygoryzmem. Wprawdzie z ukształtowanego orzecznictwa wynika, że istnieje możliwość zakwestionowania przez Zakład podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że stanowiące tę podstawę wynagrodzenie zostało wypłacone na podstawie umowy sprzecznej z prawem, zasadami współżycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa, lecz możliwość ta dotyczy sytuacji, w której ocenie z zastosowaniem zasad współżycia społecznego nie podlega sama podstawa wymiaru składek, ale stanowiąca tę podstawę wysokość umówionego przez strony stosunku prawnego i wypłaconego wynagrodzenia (przychodu). Możliwość ta dotyczy przede wszystkim umowy o pracę, której ważność poddaje się ocenie w świetle art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p. Innymi słowy, w aspekcie zgodności z normami prawa cywilnego ocenie nie podlega stosunek ubezpieczenia społecznego, lecz związany z nim stosunek o charakterze cywilnoprawnym.

Sąd nie podziela oceny organu rentowego, że ubezpieczona dokonała zgłoszenia do ubezpieczeń dla pozorów w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Jak bowiem wynika ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, K. S. faktycznie prowadziła działalność gospodarczą od 22 maja 2014r.

Działalność podjęła faktycznie z dniem 23 maja 2014r. tj. otworzyła sklep pod nazwą (...). Sklep już był zatowarowany, gdyż początkowo miał go prowadzić mąż ubezpieczonej M. S., który w tym celu wynajął od Urzędu Miasta w Z. i wyremontował lokal położony w Z. przy ul. (...), zakupił drukarkę i monitor oraz towar do sklepu i z dniem 2 maja 2014r. zarejestrował działalność gospodarczą, w zakresie prowadzenia komisju z art. używanymi. Z uwagi na pozbawienie go przez pracodawcę możliwości pracy tylko na nocną zmianę, nie był w stanie pogodzić zatrudnienia w kopalni z prowadzeniem sklepu, zatem zawiesił prowadzenie działalności gospodarczej.

Od 22 maja 2014r. prowadzenie sklepu przejęła jego żona K. S., która z tym dniem zarejestrowała działalność gospodarczą pod nazwą (...). Ubezpieczona faktycznie wykonywała działalność gospodarczą w okresie od 22 maja 2014r. do sierpnia 2014r. Mimo, iż z uwagi na brak klientów, działalność nie przynosiła żadnych korzyści a generowała straty, ubezpieczona codziennie pracowała w sklepie od godz.10 do 17, za wyjątkiem choroby dzieci lub wyjazdu. Dzieci zabierała ze sobą do sklepu, bawiły się na podwórku przed sklepem.

Świadcami prowadzenia przez nią sklepu byli: pracownik pobliskiego warsztatu samochodowego M. B., klienci warsztatu samochodowego T. M. (1), E. M., M. Z., syn znajomej T. M. (2). Osoby te znały ubezpieczoną i zapamiętały, że w okresie od maja do sierpnia widziały ją w sklepie z odzieżą używaną lub też przed sklepem wraz z dziećmi, które zabierała do sklepu. Na pytanie niektórych z tych osób, co tutaj robi, ubezpieczona odpowiedziała im, że pracuje.

Ubezpieczona nadal prowadzi działalność gospodarczą i opłaca składki zdrowotne. Ubezpieczona chce przenieść sklep w inne miejsce.

Zdaniem Sądu w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie sposób również zarzucić ubezpieczonej, iż podjęcie przez nią działalności gospodarczej zmierzało do obejścia prawa i było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Nie uszło uwagi Sądu, że prowadzona przez odwołującą działalność gospodarcza nie przyniosła jej żadnego dochodu a jedynie generowała straty. Ubezpieczona musiała opłacać lokal oraz składki na ubezpieczenie społeczne a nadto ponosić koszty dojazdu do sklepu. Sąd wskazuje jednak, iż z samego faktu podjęcia przez K. S. działalności gospodarczej, nie sposób czynić odwołującej zarzutu, nawet jeżeli celem podjęcia działalności było uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W teorii prawa cywilnego uważa się, że czynnością prawną podjętą w celu obejścia ustawy jest czynność wprowadzone nie objęta zakazem prawnym, ale przedsięwzięta w celu osiągnięcia skutku zakazanego przez prawo. Skorzystanie z ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym w postaci zasiłków z tego ubezpieczenia nie może być uznane za obejście przepisów prawa.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że samo zawarcie umowy o pracę nawet w okresie ciąży, nawet gdyby głównym motywem było uzyskanie zasiłku macierzyńskiego nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 6 lutego 2006r., III UK 156/05, LEX nr 272549, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005r., II UK 320/04, OSNP 2006/7-8/122).

Ocena ta dotyczy również prowadzenia działalności gospodarczej jak i podjęcia współpracy przy prowadzeniu takiej działalności. W wyroku z dnia 21 stycznia 2014r., III AUa 794/13, (LEX nr 1428029) Sąd Apelacyjny w Gdańsku wskazał, że podjęcie współpracy przez kobietę w ciąży przy prowadzeniu pozarolniczej działalności, nawet gdyby głównym motywem było uzyskanie przez nią świadczeń z ubezpieczeń społecznych nie jest naganne, ani tym bardziej sprzeczne z prawem, jeżeli współpraca ta była faktycznie wykonywana.

Reasumując, w ocenie Sądu, w ustalonym stanie faktycznym sprawy należało uznać, że K. S. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 22 maja 2014r. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą.

Natomiast nie jest przedmiotem niniejszego postępowania wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Mając zatem na uwadze wszystkie powyższe rozważania Sąd – na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji.

SSO Mariola Szmajduch